

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Jován László ügyvéd (1091 Budapest, Üllői út 29.) által képviselt I.rendű felperes neve (I.r. felperes címe) I. r., és I.rendű felperes nevének szül. felperes leánykori neve (II.r. felperes címe) II. r. felperesnek, dr. Visontai Kálmán ügyvéd (1067 Budapest, Eötvös u. 46.) által képviselt I.rendű alperes neve (I.r. alperes címe) I. r., és II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II. r. alperes ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. május 15. napján meghozott, 2.P.21.457/2007/15. szám alatti ítélete ellen a felperesek által 16. és 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az I. és II. r. felperest, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az I. és II. r. alperesnek összesen, egymás közt egyenlő arányban 600.000.- (Hatszázezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi továbbá az I. és II. r. felperest, hogy az illeték-feljegyzési joguk folytán le nem rótt 900.000.- (Kilencszázezer) forint illetéket egyetemlegesen az államnak külön felhívásra fizessenek meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította, és felpereseket kötelezte egyetemlegesen az alperesek javára perköltség, míg az állam javára az általuk le nem rótt kereseti illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában megállapította, hogy a felperesek tulajdonában állt a hrsz. alatti, természetben a szám alatt fekvő 871

négyszetméter alapterületű ingatlan, amelyen a tulajdonszerzésük idején egy 36 négyszetméter pince és 36 négyszetméter hasznos alapterületű felépítmény volt.

A felperesek - a részükre 1992. december 4-én engedélyezett - építési engedélyben foglaltaktól eltérően az ingatlant átépítették, akként, hogy a régi épületet felújították, majd 1994-1995-ben garázst, támfalat és a garázs melletti lépcsőt építettek.

Ezt követően a felperesek az ingatlant a fenti felépítményekkel 1993. december 28-án kelt adásvételi szerződéssel eladták az I. r. alperesi jogelődnek, a F. Kft. részére 4.200.000.-Ft vételárért, amely vételárat a vevő részben az adásvételi szerződést megelőzően, részben pedig 1994. január 26-án megfizetett. A vételár kifizetés tényét a felperesek az adásvételi szerződésben tett nyilatkozatukkal, illetve átvételi elismervénnyel elismerték. A szerződés 7. pontjában az eladók hozzájárultak - a tulajdonjoguk egyidejű törlése mellett - ahhoz, hogy a teljes vételár kifizetését követően a vevő tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kerüljön, amely ténylegesen 1994. február 8-án meg is történt.

Ezt követően az I. r. alperesi jogelőd ugyancsak adásvételi szerződéssel az ingatlant értékesítette a II. r. alperesnek 1996. augusztus 12-én, mely adásvételi szerződés alapján nevezett tulajdonjoga ugyanezen a napon az ingatlan-nyilvántartásba ugyancsak bejegyzést nyert, az I. r. alperesi jogelőd tulajdonjogának egyidejű törlése mellett.

Annak ellenére, hogy a felperesek az ingatlant értékesítették, az ingatlant az I. r. alperesei jogelőd vevő részére nem bocsátották birtokba, s az ingatlan továbbértékesítését követően a II. r. alperes birtokába sem adták, hanem azon továbbra is különböző építési munkákat végeztek.

A peres felek között - részben amiatt, hogy a felperesek az ingatlanon tovább építkeztek, részben amiatt, hogy a felperesek az ingatlant sem az I. r. alperesi jogelődnek, sem a II. r. alperesnek nem adták birtokba, részben pedig amiatt, hogy az I. r. felperes és az I. r. alperes ügyvezetője L. A. (korábbi nevén: B. A.) között pénzügyi elszámolásból eredő tartozása volt az I. r. felperesnek - több per is volt folyamatban.

A felperesek ráépítéssel történő tulajdonszerzés megállapítása iránt indítottak pert, mely perben a bíróság jogerősen elutasította a felperesek tulajdonjogi igényét, és az általuk végzett építkezés eredményeként előállott gazdagodás címén a Fővárosi Ítéltábla a 3.Pf.21.296/2006/4. számú jogerős ítéletével 11.727.072.-Ft és ennek kamatai megtérítésére a jelen per II. r. alperesét kötelezte.

Felülvizsgálati kérelem folytán a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Pfv.I.20.709/2007/4. számú ítéletével a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletét a felülvizsgálattal támadott részében hatályában fenntartotta.

A jelen per II. r. alperese, D. Z. 1998. évben indított pert felperesek ellen az ingatlan kiürítése iránt, mely perben az 54.Pf.633.271/2006/7. számú jogerős ítélettel a

bíróság a felpereseket az ingatlan kiürítésére kötelezte. Ezen ítéleti rendelkezésnek a felperesek önként nem tettek eleget, az ingatlan kiürítésére 2007. november 30-án került sor, a végrehajtási eljárás keretében, karhatalom igénybevételével.

A felperesek ezen perekben több alkalommal is hivatkoztak arra, hogy az I. r. alperesi jogelőddel 1993. december 28-án megkötött szerződésük érvénytelen, színlelt, fiktív, de a bíróság többszöri felhívása ellenére keresetüket a szerződés érvénytelenségére nem alapították, a felperesek a bíróság tájékoztatása ellenére ragaszkodtak a ráépítés jogcímén való tulajdonjog megállapítása iránti keresetükhöz, illetve állították, hogy ráépítés jogcímén szereztek a perbeni ingatlanon tulajdonjogot, valamint másodlagos kereseti kérelemként is csupán a gazdagodás megtérítésére tartottak igényt.

Az ellenük folyamatban volt ingatlan kiürítése iránti perben pedig a bíróság végzésben fel is hívta felpereseket - mivel álláspontja az volt, hogy az ingatlan kiürítése iránti perben a jogvita elbírálása szempontjából az adásvételi szerződések érvényességének vizsgálata, amelyre az alperesek (jelen per felperesei) védekezése épül, előkérdésnek minősül -, hogy az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti per megindításának tényét igazolják.

A felperesek azonban az ellenük folyamatban volt perekben - a szerződés érvénytelenségének állításán túl - ennek megállapítása iránt keresetet nem terjesztettek elő, ilyen pert nem indítottak.

A ráépítés jogcímén való tulajdonszerzésük megállapítása iránti perben a fellebbezési eljárás során, a fellebbezési tárgyaláson nyilatkoztak úgy, hogy a fellebbezési tárgyalást megelőző néhány nappal keresetet terjesztettek elő a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt, és kérték erre tekintettel a tárgyalás felfüggesztését. A Fővárosi Ítéltábla a fentebb már írt jogerős ítéletében a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmet elutasította.

A felperesek jelen perbeli kereseti kérelmükben az 1993. december 28-án létrejött szerződés semmisségének a megállapítását és ennek alapján az eredeti állapot helyreállítását, az I. és II. r. felperesek 1/2-1/2 arányú tulajdonjogának visszajegyzését kérték, valamint annak megállapítását is, hogy az I. és II. r. alperesek között 1996. augusztus 12-én megkötött adásvételi szerződés is semmis, a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint.

Keresetük alapjául arra hivatkoztak, hogy az adásvételi szerződés színlelt volt, s a szerződéskötésnek kizárólag az volt a célja, hogy mivel az I. r. felperesnek nagy összegű adótartozása volt, a felperesek vagyonából színleg kikerüljön az ingatlan, hogy az esetleges végrehajtás miatt azt ne veszítsék el.

Állították, hogy az adásvételi szerződésben rögzítettekkel ellentétben az I. r. alperesi jogelőd a 3.000.000.-Ft vételárrészt nem fizette meg, s az 1994. január 26-i elismervény is valótlantartalmú, annak alapján tényleges pénzátadás nem történt. Emiatt nem került sor az ingatlan birtokba adására sem.

Az adásvételi szerződés színleltségének bizonyítására hivatkoztak arra, hogy az I. r. alperes ügyvezetője B. A. 1994. január 7-én a szerződésben foglalt - de ténylegesen ki nem fizetett - vételárral megegyező összeg 4.200.000.-Ft kölcsön átvételét ismerte el, melynek fedezetéül a perbeni szám alatti ingatlant ajánlotta fel.

Mivel tehát a felperesek és az I. r. alperes közti adásvételi szerződés érvénytelen, így az I. r. alperesi jogelőd által 1996. augusztus 12-én, a II. r. alperessel megkötött adásvételi szerződés is érvénytelen, mivel azon tulajdonjogot ténylegesen az I. r. alperesi jogelőd nem szerezhette.

Hivatkoztak ezen túl arra is, hogy a közeli hozzátartozói kapcsolatra tekintettel a vevő jóhiszeműsége egyébként is aggályos, s hogy a vételárat is a piaci ár alatt határozták meg.

Az elsőfokú bíróság a felperesek ezen kereseti kérelmét nem találta megalapozottnak.

Az elsőfokú bíróság mindenképp utalt arra, hogy mindkét adásvételi szerződés - amelyek érvénytelenségét a felperesek állítják - teljes bizonyító erejű magánokirat. A Pp. 196. § (1) bekezdés b.) pontja szerint pedig az ellenkező bizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetve elfogadta, vagy magára kötelezőnek ismerte el.

A teljes bizonyító erejű okirattal, valamint az I. r. alperest képviselő ügyvezető következetes nyilatkozatával szemben a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az általuk állított adásvételi szerződés a nyilatkozatuk szerinti okból érvénytelen.

Az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy a keresettel támadott szerződés színlelt volta miatti érvénytelenséget akkor lehetne megállapítani, ha valamennyi szerződő fél akarata színlelt volna. A Ptk. 207. § (5) bekezdésében foglalt rendelkezés értelmében az „egyoldalú színlelés” nem eredményezi a szerződés semmisségét.

Ugyanakkor a felperes részéről sem volt megállapítható a színlelés, mert személyes nyilatkozata volt az, hogy az ő akarata is arra irányult, hogy az I. r. alperesi Kft. (alperesi jogelőd) nevére írassa a perbeli ingatlant azért, hogy az adóhatósági végrehajtás alól kivonja.

A fenti jogszabályhely szerint azonban a felek titkos fenntartása, vagy rejtett indoka a szerződés érvényessége szempontjából közömbös.

A rendelkezésre álló bizonyítékok pedig - beleértve a korábbi perekben tett nyilatkozatokat, bizonyítékokat is - az adásvételi szerződésben foglaltakat támasztották alá. A felperesi állítással szemben a vételár kifizetésének megtörténtét pedig az alperes bankszámla kivonatokkal, és kiadási pénztárbizonylatokkal igazolta, és ezen okiratokban foglaltakat támasztotta alá, az előzményi perben tanúként kihallgatott L. I.né okirati tanú vallomása is.

A bizonyítékok értékelése során az első fokú bíróság nagyobb súllyal mérlegelte azt is, hogy a felperes a különböző perekben egymástól eltérő - az adott per tárgyához igazodó - előadásokat tett, szemben az I. r. alperes ügyvezetőjének következetes előadásával, aki jelen perben is, és a korábbi perek során is úgy nyilatkozott, hogy az adásvételi szerződés valós vételi szándékot takart.

Miután pedig ezen adásvételi szerződés érvénytelenségét az első fokú bíróság nem állapította meg, nem volt megállapítható az I. r. alperes és a II. r. alperes között 1996. augusztus 12-én létrejött adásvételi szerződés érvénytelensége sem. Az I. r. alperes ugyanis az előbbieken említett adásvételi szerződés alapján tulajdonjogot szerzett, így jogszerűen értékesíthette a perbeli ingatlant a II. r. alperes részére.

Nem találta indokoltnak az első fokú bíróság további tanúbizonyítás lefolytatását sem, mivel mind az okirati tanúk, mind S. I. ügyvéd - mint szerződést szerkesztő tanút - a bíróság a korábbi perekben már meghallgatta, azok jelen perben is rendelkezésre állottak. Ezért az első fokú bíróság a felperesek által felajánlott további bizonyítást mellőzte.

Ezzel összefüggésben utalt arra is az első fokú bíróság, hogy a felperesek által, keresetük alátámasztásaként hivatkozott, 1994. február 7-én kelt, B. A. által aláírt elismervény sem dönti meg a perbeli adásvételi szerződés tartalmát, hanem csupán arra utal, hogy az I. r. felperes és az I. r. alperes, illetve annak ügyvezetője között üzleti vita állt fenn, ennek eldöntése azonban jelen per tárgyát nem képezte.

Az ítélet ellen a felperesek éltek fellebbezéssel.

Elsődlegesen az első fokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig az első fokú ítélet megváltoztatását, és a felperesek keresetének teljes egészében való helytadást kérték.

A fellebbezés szerint az első fokú bíróság álláspontja téves, hogy a szerződés érvénytelensége - színleltég okán - csak akkor állapítható meg, ha a szerződés valamennyi részt vevőjét a szerződés valós tartalmától eltérő szándék vezette, a perbeli adatok alapján pedig az lett volna megállapítható, hogy az I. r. alperest valós vételi szándék vezette a szerződéskötés során.

Felperesek álláspontja szerint az első fokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt, hogy az I. és II. r. felperesek egybehangzóan nyilatkoztak, hogy nem vezette őket eladási szándék, csupán az adóhatósággal szemben fennálló tartozásuk miatt, a várható végrehajtás alól kívánták ily módon az ingatlant kivonni.

Ezen nyilatkozatukat pedig az adótartozásukról szóló kimutatás is alátámasztotta.

Nem értékelte kellő súllyal azt sem az első fokú bíróság, hogy a II. r. felperes a jogügyletben személyesen soha nem vett részt. Figyelmen kívül hagyta az első fokú bíróság azt is, hogy az I. r. alperes által csatolt kiadási pénztárbizonylat nyomtatványok a perbeli időben még nem voltak forgalomba.

Nem valós szerződési akarat az, amely arra irányul, hogy ellenérték megfizetése nélkül a másik fél megtévesztésével tulajdonszerzésre irányul. A perbeli esetben pedig erről volt szó.

Kifejtett álláspontjuk szerint annak pedig nincs jelentősége, hogy más perben a bíróság felhívása ellenére a felperesek a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt keresetet nem terjesztettek elő, bár a ráépítés jogcímén való tulajdonszerzés megállapítása iránti perben a felperesek erre is hivatkoztak.

Nem fogadták el az első fokú bíróság okfejtését a keresetük alapjául megjelölt, s általuk hivatkozott „tartozás elismerő nyilatkozattal” (elismervény) kapcsolatban sem. Az elismervényben megjelölt összeg - amely az adásvételi szerződésben meghatározott vételárral megegyező volt - nem köthető máshoz, csak és kizárólag a perbeni ingatlanhoz, amelyet alátámaszt az, hogy az elismervény keletkezése 1994. február 7-i, míg az ingatlan tulajdonjogának az átvezetése 1994. február 8-án történt.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az első fokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az első fokú bíróság helytállóan állapította meg a tényállást, jogi okfejtése és döntése is teljes egészében helytálló volt.

A felperesek fellebbezésére tekintettel ezért a másodfokú bíróság az első fokú bíróság indokolását csupán az alábbiakkal egészíti ki:

Helytállóan hivatkozott az első fokú bíróság ítéletében arra, hogy az adásvételi szerződés színleltisége, és ennek alapján annak érvénytelensége csak akkor állapítható meg, hogy ha a szerződéskötő felek egyike részéről sem áll fenn szerződési akarat. Így van ez akkor is, ha az akarathány megvan, de az az egyes felek részéről eltérő okra vezethető vissza. A döntő jelentősége annak van, hogy mindkét fél részéről hiányozzék a szerződéskötési akarat mindegy, hogy milyen okból. Ha csupán az egyik fél színlelte a szerződéskötési akaratot, az nem vezethet a szerződés érvénytelenségére, mivel a felek titkos fenntartása, vagy rejtett indoka a szerződés érvényessége szempontjából közömbös.

Felperesek az adásvételi szerződés érvénytelenségét arra alapították, hogy nem volt valós eladási szándékuk, hanem csupán amiatt kötöttek I. r. alperessel (jogelőddel) adásvételi szerződést, hogy a nagyobb összegű adótartozásuk miatt várható végrehajtási eljárás alól ezzel az ingatlant kivonják. Ugyanakkor - mint ahogy erre is helytállóan hivatkozott az első fokú bíróság - maga az I. r. felperes nyilatkozott személyes meghallgatása során úgy, hogy szándéka az adásvételi szerződés megkötésével az volt, hogy a perbeli ingatlan a Kft. tulajdonába kerüljön, s ezáltal mentesüljön az adótartozás miatti végrehajtás alól.

Ezen nyilatkozat alapján pedig még felperesi oldalról sem állapítható meg a szerződési akarat színlelése, ellenkezőleg a fenti nyilatkozat alapján kétséget kizáróan az állapítható meg, hogy a felperesi szándék is a perbeli ingatlan tulajdonjogának átruházásra irányult (Kft. tulajdonába kívánta adni az ingatlant),

vagyis felperesi részről is megvolt az eladási szándék, míg az I. r. alperes következetesen állította, hogy szándéka az ingatlan megvételére irányult. Így tehát a felek akaratának megfelelően jött létre közöttük a szerződés.

Az a körülmény ugyanis, hogy a felperest az a megfontolás vezette az adásvételi szerződés megkötésére, hogy ezzel a tartozása miatti végrehajtás alól kivonja az ingatlant, az adásvételi szerződés érvényessége szempontjából közömbös, és ez nem vezethet a kölcsönös akarattal, és egybehangzó nyilatkozattal létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségére. A Ptk. 207. § (5) bekezdése szerint ugyanis a felek titkos fenntartása, vagy rejtett indoka a szerződés érvényessége szempontjából közömbös.

Felperesek pedig fellebbezésükben is csupán arra hivatkoztak, hogy a felperesek az adótartozás miatt kötötték meg a perbeni adásvételi szerződést, ez azonban nem az adásvételi szerződés színleltségét eredményezi, legfeljebb a felperesek rejtett indokát a szerződés megkötésére. Ez pedig összhangban áll azzal a fentebb idézett felperesi nyilatkozattal, hogy szándéka arra irányult, hogy a Kft. tulajdonába kerüljön az ingatlan.

Kellő alap nélkül hivatkoztak fellebbezésükben felperesek arra is, hogy az első fokú bíróság a II. r. felperes nyilatkozatát figyelmen kívül hagyta. A II. r. felperest a bíróság személyesen meghallgatta, aki maga is úgy nyilatkozott, hogy az adótartozásuk miatt került sor a perbeni adásvételi szerződésre, ugyanakkor előadta azt is, hogy több megoldást is javasolt férjének az *ingatlan átruházására*. (Gyermekei részére, édesapja részére, az I. r. felperes húgára, vagy a rokonságból valakire javasolta az ingatlan tulajdonjogát átruházni)

Előadta azt is, hogy a férje mondta neki, hogy: „végül úgy lesz a dolog megoldva, hogy ha megőrzésre odakerül a Kft.-hez az ingatlan, akkor mi megvesszük a Kft-t, és hogy ha ez megtörténik, akkor nem is kell utána újból a telket átíratni, mivel mindketten a Kft. tulajdonosai lesznek.”

Ezen II. r. felperesi nyilatkozatból is kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperesek szándéka az ingatlan tulajdonjogának átruházására irányult, vagyis az adásvételi szerződés valóságos akaratuknak megfelelt. Az, hogy erre milyen indokok késztették, vagy vezették a felpereseket - a fentebb kifejtettek szerint - a szerződés érvényessége szempontjából közömbös.

Nem fogadta el a másodfokú bíróság sem a felperesek azon álláspontját, hogy a keresetlevélhez csatolt, 1994. február 7-én kelt, és B. A. által 4.200.000.-Ft átvételéről szóló elismervény a felperesi álláspontot - vagyis a színlelt szerződési akaratot - támasztja alá. Felperesek előadása szerint ezen okiratra a földhivatalba való tulajdonjog bejegyzéséhez volt szükség, és ez, mintegy garancia volt arra, hogy később az ingatlan visszakerül a tulajdonukba.

Az okirat kelte és az abban megjelölt összegnek a vételárral való azonossága önmagában nem alkalmas annak megállapítására, hogy az I. r. alperes részéről is színlelt volt az adásvételi szerződés.

Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság teljes egészében osztotta az első fokú bíróság álláspontját. Az ugyanis nem volt vitás jelen perben sem, és a korábban folyamatban volt perek adataiból is kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy az I.

r. felperes, és az I. r. alperes között különböző pénzügyi elszámolások, rendezetlen tartozások, követelések voltak. Ennek mibenlétét teljes részletességgel a felek nem tárták a bíróság elé. A felperesek által hivatkozott okirat egyértelműen nem utal arra, hogy az a felperesek és az I. r. alperes közti adásvételi szerződéssel lenne kapcsolatos, ennek hiányában az az egymás közti elszámolási viszonyba illeszkedik bele, de ugyancsak ebbe illeszkedik bele a felek között létrejött adásvételi szerződés is, mint ahogy arra ugyancsak helyesen utalt az első fokú bíróság. Nincs akadálya ugyanis annak, hogy a felek az egymással szemben fennálló tartozásaikat illetve követelésüket akár ingatlan tulajdonjogának átruházásával szüntessék meg, vagy egyenlítsék ki. Ugyancsak ebben a körben értékelendő dr. S. I. ügyvéd levele is, amely az I. r. felperes felé a tartozása kiegyenlítésére vonatkozó ajánlatot tartalmazott. Ezen levélből kétséget kizáróan megállapítható, hogy a perbeli ingatlan már az I. r. alperes tulajdonában volt, és a felperesi tartozás kiegyenlítése esetén vállalta azt az I. r. alperes, hogy a perbeli ingatlant nem idegeníti el, és B. A. kötelezettséget vállalt arra is, hogy a tartozások kiegyenlítése után a Kft-ben fennálló üzletrészt névértéken a felperes részére eladja.

Ezen levél tartalma összecseng mind az I. r., mind pedig II. r. felperesi nyilatkozattal, hogy a felperesek szándéka valóságosan is az volt, hogy az ingatlan a Kft. tulajdonába kerüljön, majd pedig a Kft.-t a felperesek „megszerzik”, és így az ingatlan végső soron a tulajdonukban marad. Ennek azonban az ajánlat szerint a feltétele az volt, hogy az I. r. felperes a tartozását a B. A. felé rendezze. Erre pedig végül is nem került sor, és ezen ajánlatot sem fogadta el I. r. felperes, tehát egyezség végül is a felek között nem jött létre.

Ugyanakkor a felperesek által hivatkozott okirattal kapcsolatban a másodfokú bíróság rámutat arra is, hogy az elismervény megírására a felperesek által állított okból szükség nem volt.

A tulajdonosváltozásnak az ingatlan-nyilvántartásban történő átvezetéséhez ugyanis a felperesek már az adásvételi szerződésben előzetesen hozzájárultak (szerződés 7. pont), annak feltétele csupán a teljes vételár kifizetése volt. A vételár teljes kifizetését pedig részben az adásvételi szerződés, részben pedig az 1994. január 26-i elismervény tartalma

- melyet mindkét felperes aláírt - igazolja. Az pedig, hogy a szerződő felek egyező akarattal az ingatlan adásvételi szerződést azért kötötték meg, hogy ezzel azt az adóhatóság felé fennálló tartozás kielégítési alapjaként elvonják, ha bizonyítást nyer is, még nem teszi a szerződést színleltté, hanem a Ptk. 203. §-ában foglalt feltételek esetén a harmadik személy felé hatálytalan.

Ugyanakkor az első fokú bíróság helytállóan hivatkozott arra is a bizonyítékok mérlegelése körében, hogy az I. r. felperes a különböző perekben részben egymástól eltérő nyilatkozatokat tett az adásvételi szerződés megkötésének körülményeivel kapcsolatban, és az is nyomatékkal értékelendő, hogy a felperesek ilyen igényt a korábbi perek folyamatban léte alatt nem terjesztettek elő, és a jelen per tárgyát képező keresetük alapjául hivatkozott elismervényre még csak nem is hivatkoztak.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság sem találta a felperesek keresetét megalapozottnak, és helytállóan hivatkozott az első fokú bíróság arra, hogy a felperesek nem tudták bizonyítani azt, hogy a keresettel támadott adásvételi szerződéskötés során a szerződési akaratot mindkét fél színlelte, ezért az érvénytelen.

Ezért a másodfokú bíróság az első fokú bíróság ítéletét - a fenti kiegészítésekkel - lényegében helyes indokai alapján a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a felperesek fellebbezése alaptalan volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek az alperesek részére a fellebbezési eljárási költséget megfizetni, amely kizárólag ügyvédi munkadíj és már az Áfa-t is tartalmazza, s ugyancsak ezen jogszabályhely alapján

- figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM. r. 13. § (1) és (2) bekezdésére - kötelesek az illeték-feljegyzési joguk folytán le nem rótt fellebbezési illetéknek a megfizetésére is.

Budapest, 2008. december 10.

. Kovács László sk.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka sk.
előadó bíró

Dr. Pestovics Ilona sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő